

UN GRUP D'AMICS

En un indret molt i molt llunyà, hi havia un grup d'amics amb característiques molt diferents. Això no era normal per aquelles contrades, així que els altres ciutadans es reien d'ells.

El grup estava integrat per en Luco, un mussol molt trempat; la Queca, que era una papallona amb una bellesa hipnotitzadora; l'Eni, l'elefant audaç, i en Mifus, precisament la girafa més alta d'aquell territori.

—N'estic farta, no vull sentir més crítiques ni burles. Hem de poder demostrar que encara que siguem animals diferents som molt bons amics —va dir la papallona.

—Queca, tens raó, però crec que he trobat la solució. Veureu, l'altre dia vaig veure un pòster on anunciaven un concurs de cant. Si hi participéssim, els podríem donar una lliçó als altres —va explicar l'Eni.

—Estàs tocat de l'ala? —va escridassar-lo en Luco—. No sabeu el que va passar a la primera edició d'aquest concurs? S'hi va presentar un grup d'amics com nosaltres, compost per animals diferents. Només trepitjar l'escenari, els espectadors ja se'n van riure. Els van tirar tants tomàquets que no van poder actuar. Des de llavors que tots els grups que s'hi presenten estan compostos pel mateix animal.

En Mifus digué:

—Doncs deixem-ho estar, prefereixo que es riguin de nosaltres al carrer que a sobre un escenari. No m'agraden els tomàquets, i menys que me'ls tirin.

—Nois, fa molts anys, d'això, potser les coses han canviat, jo m'hi arriscaria. Si hi participem i ho fem molt bé, els altres ens miraran amb uns altres ulls, i si guanyem serà la bomba! —digué la Queca.

—Bé, doncs, jo confio en tu, Queca, si tu ho dius... Però que consti que no ho faig per demostrar res als altres, sinó per demostrar-nos a nosaltres que ells s'equivoquen —va dir en Luco emocionat.

—Ben dit, Luco! Així m'agrada, amic! —respongueren l'elefant i la girafa—. Comencem a preparar-lo? Luco, vés a apuntar-nos-hi.

Així doncs, després de molts dies d'assaig i preparació va arribar el gran dia. Estaven molt nerviosos. La Queca, però, els animava i els feia fer exercicis per fer passar els nervis. Ella estava molt segura del seu grup, tot i que els altres no semblaven tenir la mateixa actitud.

Quan per fi van cridar-los, van sortir a l'escenari. Van actuar i...

L'espectacle els va deixar a tots meravellats, expectants, en silenci! El jurat inclòs! Cap animal mai havia vist aquella coordinació i complicitat. En Mifus s'encarregava de la il·luminació (d'aguantar els focus), l'Eni tirava el confeti i feia els efectes d'aire amb la trompa, la Queca dansava per tot l'escenari mentre en Luco cantava al mig amb una veu dolça i suau. Tots els altres grups es van commocionar, i per l'originalitat, la diversitat i l'emoció els van entregar el primer premi. Aquell dia tothom va rebre una lliçó, fins i tot ells.

Des de llavors, formen part de l'organització de les edicions següents d'aquest concurs. A partir de llavors els grups compostos per animals diferents són tan apreciats com els altres: res de tomàquets i res de crits. A partir de llavors el concurs està obert a tot tipus d'animals i és per això que ara s'ha fet més famós, encara molt més famós. No teniu curiositat per saber com van anar les edicions següents?

Autor/a: Bemami – Maristes Valldemia, de Mataró

